

[Melchior]

hen og stemmer på en kandidat, som har holdt de mest varme taler om, at han vil være med til at holde omkostningerne nede. Dagen efter går han hen i sin fagforening og stemmer på den tillidsmand, som har lovet at kræve de største lønforbedringer. Det vil sige, at den ene dag stemmer han for, at omkostningerne skal holdes nede, og den næste dag stemmer han for, at omkostningerne skal gå op. Der er ikke megen sammenhæng, ikke megen logik og ikke megen solidaritet i dette.

Jeg er glad for, at arbejdsministeren, som i sin første sætning i sin tale i dag talte optimistisk om fuld beskæftigelse – og jeg kan da kun fortsat tilsige, at CD vil hjælpe regeringen i enhver retning med at begrænse arbejdsløshed og følgerne af arbejdsløshed – lidt senere dog også sagde, at der ikke findes snuptagsløsninger og mirakelkure, og jeg tror, statsministeren benyttede nogle lignende udtryk. Det svarer faktisk til, hvad CD har sagt i mange år, at vi kan ikke love nogen at afskaffe arbejdsløsheden som sådan. Det eneste, vi kan tilsige, er at gøre vort bedste for at undgå, at det for noget menneske skal have alt for alvorlige følger.

Jeg lagde mærke til, at da arbejdsministeren i slutningen af sin redegørelse talte om den statistik, vi nu længe har ventet på, benyttede han udtrykket »fra næste år«. Sidst vi talte om samme emne her i salen, hed det »fra 1. januar« eller »fra nytår«. Jeg ser, at arbejdsministeren nikker. Det kunne være om et års tid fra nu af, altså ikke engang i 1979, men jeg forstår det som et tilsagn om, at dette apparat vil være til rådighed fra 1. januar. Der er ikke noget umedlidende eller ufølsomt i dette, at vi vil have en klar diagnose og en klar beskrivelse af problemet for bedre at kunne gå i gang med at løse det.

Så vil jeg til slut beskæftige mig et øjeblik med trepartsforhandlingerne, som jo har lidt eller ikke så lidt med sagen at gøre. Jeg har undtagelsesvis gjort mig den ulejlighed at slå op på debatten fra 1974, hvor jeg svagt erindrede, at jeg var mit partis ordfører. Det var en forespørgselsdebat den 10. oktober 1974 om beskæftigelsessituationen – det står i Folketingstidende 1974–75, 1. samling, sp. 463 – og da sagde jeg til slut i min tale:

»Der trænger sig den tanke på, om ikke der er noget mærkværdigt i, at vi i denne sal taler for os selv, og i andre sale og lokaler ude i byen og ude i landet taler man om de

samme ting, men kommunikationen mellem de forskellige, der har hovedindflydelse på beskæftigelsen, er ofte mangelfuld.«

Og så spurgte jeg statsministeren, der stod til svare den dag, om ikke man kunne tænke sig at indbyde til nogle dages konference, hvor regering og folketing, arbejdsmarkedets parter og eventuelt noget økonomisk videnskab kunne sidde uforpligtet, derved at der ikke skulle besluttes noget, ikke udsendes erklæringer og ikke stå journalister udenfor, hver gang man havde haft nogle timers samtale. Jeg spurgte, om ikke det var naturligt at lave den halvcirkel, vi har i folketinget, om til en hel cirkel, fordi disse emner angår alle, og det er ligesom en noget underlig postgang, der foregår mellem de politiske kræfter og organisationskræfterne. O.k., dengang blev det ikke til noget, men der er noget, der kunne tyde på, at statsministeren har tænkt i de samme baner, og jeg skal kort citere fra 20 punkts erklæringen af 30. august 1978, hvor statsministeren siger:

»Regeringen vil indbyde til trepartsforhandling med arbejdsmarkedets organisationer med det formål at sikre forudsætningerne for en stram indkomspolitik, der så vidt muligt også sikrer opretholdelsen af de disponible realindkomster.«

Det samme siger statsministeren så den 3. oktober i åbningsredegørelsen. Da siger statsministeren på ny, at regeringen vil indbyde. Det er, ligesom jeg på det sidste har forstået af forskellige kommentarer hist og her, også offentlige, at regeringen nu ikke mere agter at indbyde, men at den ligesom afventer eventuelt at blive tilkaldt af arbejdsmarkedets parter. Det vil sige, at man holder en lav profil, det vil sige, at man træder vande, undskyld, at jeg siger også på dette punkt, og ligesom lader sagerne modnes indtil et stadium, hvor bylden bliver så voldsom, at saglighed må gå fløjten, fordi nu er ulykken sket, og så må alle fare til og være med til at redde, hvad reddes kan.

Jeg kunne godt tænke mig at høre en kommentar fra en af ministrene – og da det er statsministeren, der har fremsat dette varsko om en indbydelse et par gange, ville det være naturligt, at det var ham – om, hvorvidt man har skiftet mening, eller der er noget, jeg har misforstået. Personligt tror jeg, det ville være gavnligt, hvis regeringen tog det initiativ, den har bebudet, også for at ar-